

[Niels Eriksen.]

den lov, der blev gennemført, giver vel nok nogen øjeblikkelig lettelse, men den rører ikke ved det fundamentale i landbrugets ejendomsbeskatning. Dette, at landbrugets produktionsapparat på et tidspunkt, da landbruget bliver mere og mere industrialiseret, til forskel fra andre erhverv skal være forhåndsbeskattet, kan ikke være rigtigt. Denne beskatningsform er et fortidslevn. Det har man erkendt i de andre nordiske lande. Jeg kan nævne, at i Sverige er landbrugets faste skatter ikke engang 100 mill. kr., i Norge er de omtrent 40 mill. kr., men her hos os er de henimod 300 mill. kr. Vi må derfor fastholde kravet om, at dette problem bliver taget op til løsning i næste samling.

Hvad angår prispolitikken på hjemmemarkedet, er det landbrugets opfattelse, at både producenter og forbrugere er bedst tjent med nogenlunde konstante fødevarerpriser i stedet for de stadige svingninger, der har været næsten fra uge til uge, således at man, hvis eksportpriserne er meget lave, holdt højere pris på hjemmemarkedet og, hvis den lykke skulle overgå os, at eksportpriserne blev meget høje, tilsvarende skar toppen af priserne. Hjemmemarkedet er landbrugets næstbedste marked, og dette marked bør naturligvis tilsvarende eksportmarkederne gøres til genstand for markedspleje. En sådan markedspleje kan ikke med virkning gennemføres, uden at hjemmemarkedspriserne bliver løsrevet fra eksportpriserne, og det giver det foreliggende forslag til en bemyndigelseslov kun meget ringe mulighed for.

Man bevilger, som det allerede er sagt, i denne tid lønforhøjelser til næsten alle andre befolkningsgrupper. Er det derfor mærkeligt, om der i landbrugskredse i stærk grad hersker den opfattelse, at det ikke kan være rimeligt, at vi under de forhold skal levere fødevarer til den danske befolkning til langt under produktionsprisen? Jeg har forstået på regeringen, at den ville tage dette spørgsmål op og også medvirke til en løsning, og jeg vil meget henstille, at man ikke venter for længe, før man prøver at finde en løsning på dette spørgsmål.

Med hensyn til kornloven skal jeg ikke harcellere over forslaget til blivelse. Forslaget imødekommer ønsker, vi har frem-

ført og fremført allerede før indmalingslovens behandling i fjor. Mon ikke de allerfleste i deres inderste sind erkender, at det havde været bedre, om man havde fulgt Landbo- og Husmandsforeningernes indstilling i fjor om faste priser på brødkorn? Der skete jo netop det, vi havde forudset: at det blev de dårligst stillede landmænd, de, der for at skaffe likvide midler måtte sælge umiddelbart efter høsten, der blev straffet. De måtte for manges vedkommende sælge deres rug til 29-30 kr. pr. tønde. For denne kategori af landmænd vil de faste priser blive en betydelig hjælp, og vore organisationer lægger også betydelig vægt på, at kornloven som helhed vil bidrage til en bedre produktionsfordeling inden for landbruget. Jeg kan derfor anbefale forslaget til kornlov.

Når landbruget har ønsket en bemyndigelseslov til ministeren angående afsætning af danske landbrugsprodukter, er det for ad den vej at få mulighed for i stærkere grad at samordne landbrugseksporten, hvad vi anser for meget betydningsfuldt over for de vanskeligheder, vi møder på de forskellige markeder.

Vi må erkende, at vi nu udpræget er kommet i købers marked, og det må vi indrette os på. Vi står hyppigt over for lande med centralindkøb, og det er absolut uheldigt, hvis der heroverfor står mere end én sælger. Vi har ulykkeligt mange eksempler på underbud ved sådanne lejligheder. Adskillige steder er vi blevet udelukket fra vore markeder, fordi vi har solgt for billigt — så kommer reaktionen fra de pågældende landes egne producenter — og vi har også problemet med salg til markeder med forskellige priser. Vi har jo den vanskelighed i landbruget, at landbrugsproduktionen er nogenlunde konstant; derfor skal dyr og produkter sælges uge for uge, men somme tider kan det være hensigtsmæssigt, at vi udbyder noget mindre og lægger på lager til bedre tidspunkter.

Alt det kan ikke klares, hvis vi ikke får en samordning af vort salg. Og vi må videre; vi må nødvendigvis finde nye markeder for vor store produktion, og det koster nu engang mange penge at arbejde sig ind på nye markeder. Også det spørgsmål kan kun klares, hvis vi samarbejder.

Vi vedtog her i folketinget for ganske